

Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті
 Литвинчук Геннадій Євгенович	<p>8 червня 1990, Харків. Військовослужбовець, ймовірно, 54-ї окремої механізованої бригади. Відомо, що в грудні 2016 Геннадій воював на «світлодарській дузі» біля смт Луганське (фронтове фото)^[55], де тримає оборону 54 ОМБр. Залишились батьки, дружина та маленький син.</p>	<p>1 лютого 2017</p>
 Шарапов Олександр Анатолійович	<p>1 квітня 1972, Василівка (Каховський район) Херсонська область. Старший сержант, командир відділення — командир бойової машини (БРДМ) 21-го окремого мотопіхотного батальйону «Сармат» 56-ї ОМПБр.</p>	<p>1 лютого 2017</p>
 Дергач Леонід Валентинович (Позивний «Академік») 	<p>24 березня 1979, Зарожани Хотинський район Чернівецька область. Проживав у Чернівцях. Лейтенант, командир 9-ї механізованої роти 3-го механізованого батальйону 72-ї окремої механізованої бригади. 2000 року закінчив Національну академію внутрішніх справ України. Працював в управлінні по боротьбі з організованою злочинністю УМВС у Чернівецькій області. З 2006 року — доцент кафедри правосуддя юридичного факультету Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича. Кандидат юридичних наук, завідував юридичною клінікою (безкоштовна юридична допомога). На фронт пішов на початку 2015 року за мобілізацією, призначений помічником гранатометника. З березня 2015 по червень 2016 та з жовтня 2016 по лютий 2017 виконував бойові завдання в зоні АТО. У званні лейтенанта командував взводом, згодом став в.о. командира 9-ї роти. Воював у районі Волновахи (Петрівське, Біла Кам'янка, Нова Ласпа), Верхньоторецького, Горлівки. Останнім часом на передовій навчав молодих бійців, які прибували в зону АТО. Наприкінці січня підрозділ було переведено в Авдіївку. За бойові заслуги командування неодноразово представляло Леоніда Дергача до державних нагород. Залишились батьки, дружина та двоє синів.</p>	<p>1 лютого 2017</p>

Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті
 Бубліснко Роман Володимирович (Позивний «Бублик») 	<p>25 квітня 1993, Володарка Київська область. Солдат, гранатометник, командир відділення, командир бойової машини 72-ї окремої механізованої бригади. 2011 року закінчив Володарський професійно-технічний ліцей, де здобув професію газоелектрозварювальника. Деякий час працював за фахом, в січні 2012 був призваний на строкову службу, яку проходив у ВМС України в Севастополі. Захоплювався рибальством, любив готувати, добре малював. 15 вересня 2016 року вступив на військову службу за контрактом. Залишилися батьки, сестра, дружина та 2-річний син.</p>	<p>1 лютого 2017</p>
 Клімов Роман Робертович (Позивний «Штик») 	<p>30 червня 1989, Миколаїв. Старший солдат, навідник 2-ї роти 1-го механізованого батальйону 72-ї окремої механізованої бригади. З 18 років займався спортивною стрільбою, мав диплом снайпера, ще до війни брав участь у багатьох змаганнях зі стрільби та виграв 5 призових гвинтівок. Працював токарем на Миколаївському машинобудівному заводі, згодом перейшов на Миколаївський бронетанковий завод. Захоплювався бігом, навіть вже у зоні АТО, коли його бригада стояла під Волновахою, бігав вздовж лісосмуг по 10 кілометрів. Мобілізований у червні 2014 року, й одразу підписав контракт до закінчення особливого періоду. Був зарахований на посаду снайпера в 3-й батальйон 72 ОМБр, але по факту служив у складі екіпажу БМП. Згодом переведений в 1-й батальйон. Брав участь у боях бригади в районі Волновахи, з жовтня 2016 року воював у промзоні Авдіївки, був поранений, після лікування повернувся на фронт. Залишились мати та сестра. У 72 ОМБр служить і тітка Романа, керівник прес-служби бригади Олена Мокренчук.</p>	<p>2 лютого 2017</p>

Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті
 Хоружа Наталія Олександрівна 	<p>9 червня 1972, 44 роки, Першотравенськ Дніпропетровська область. Мешкала в смт Просяна Покровського району. Молодший сержант, санінструктор 1-й роти 1-го механізованого батальйону 54-ї окремої механізованої бригади. 1990 року закінчила медичне училище в Дніпрі, отримавши фах медсестри. Працювала у селі Зелений Гай медсестрою, згодом вийшла заміж та переїхала до чоловіка у Просяну. Вступила на військову службу за контрактом 30 серпня 2016 року. Сама захотіла бути санінструктором роти на передовій. Надавала допомогу при пораненнях, витягувала бійців з під обстрілів, лікувала хворих. Була для солдат і психологом, до неї часто приходили за порадою. Залишилися батьки, сестра, чоловік і 20-річна донька.</p>	2 лютого 2017
 Рева Юрій Андрійович (Позивний «Козак»)	<p>26 березня 1961, 55 років, Запоріжжя. Солдат, гранатометник 1-ї роти 1-го механізованого батальйону 54-ї окремої механізованої бригади. Працював майстром з водіння. Призваний за мобілізацією. У вересні 2016 року продовжив службу за контрактом. Залишилися мати, брат, дружина та двоє дітей, син і донька.</p>	2 лютого 2017
 Горбань Сергій Володимирович 	<p>9 липня 1992, Маріуполь^[64] Донецька область. Водій аварійно-рятувального загону спеціального призначення Головного управління Державної служби з надзвичайних ситуацій у Донецькій області. Залишилися мати, дружина та маленька донька.</p>	2 лютого 2017

Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті
 Камінський Маріс Айдинович 	<p>9 квітня 1990, Ківерці Волинська область. Мешкав у м. Чернівці. Капітан, начальник продовольчої служби тилу 3-ї батальйонно-тактичної групи 80-ї окремої десантно-штурмової бригади (в/ч пп В0377, Чернівці). Навчався у Львівському військовому ліцеї імені Героїв Крут. По закінченні аеромобільного факультету Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного 2012 року був розподілений у 80-й аеромобільний полк, де показав найкращі результати з вогневої підготовки серед 20 новоприбулих лейтенантів^[67]. Займався карате, та іншими видами спорту. Проходив службу у Львові в роті десантного забезпечення на посадах командира взводу, командира роти. З 2013 року в Чернівцях, начальник продовольчої служби. На війні з перших її днів, учасник оборони Луганського аеропорту. Залишились брат, мати в Ківерцях та вагітна дружина у Чернівцях.</p>	3 лютого 2017
 Заремський Анатолій Сергійович 	<p>6 березня 1977, Березівка (Новоушицький район) Хмельницька область. Мешкав у м. Кам'янець-Подільський та м. Чернівці. Капітан, командир інженерно-саперного взводу 3-ї батальйонно-тактичної групи 80-ї окремої десантно-штурмової бригади (в/ч пп В0377, Чернівці). 1999 року закінчив Кам'янець-Подільський військово-інженерний інститут. Займався спортом. Військову службу почав в Яворові. З 2005 по 2006 рік брав участь в миротворчій місії у Косово. Повернувшись, продовжив службу в Чернівцях. Останні три роки виконував свій військовий обов'язок в зоні бойових дій. Залишились батьки, брат, сестра, дружина та двоє синів.</p>	3 лютого 2017

Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті
 Горкун Роман Владиславович (позивний «Смайлик»)	<p>24 вересня 1994, Луганськ. Старший солдат, стрілець-санітар механізованого відділення 2-го механізованого взводу 1-ї механізованої роти 1-го механізованого батальйону «Хижак» 17-ї окремої танкової бригади. Романа виховувала бабуся. Закінчив технікум. Після захоплення Луганська російськими терористами, наприкінці 2014 року виїхав до м. Кривий Ріг. Призваний за мобілізацією у 2015 році, наприкінці того ж року потрапив до свого підрозділу і залишився там після підписання контракту навесні 2016-го. Захищав рідну Луганщину. Залишились батько у Києві та бабуся в Кривому Розі.</p>	3 лютого 2017
 Тимошенко Денис Дмитрович	<p>1982, Чорноморськ Одеська область. Старший сержант, командир взводу 5-ї батальйонно-тактичної групи 81-ї окремої аеромобільної бригади, в/ч А1493 (Кременчук), базується в районі «світлодарської дуги». Мобілізований в лютому 2015 року, після року служби залишився служити за контрактом. Під час служби, влітку 2016, Денис одружився з Тетяною Козицькою, яка також служить в цій військовій частині. Батьків немає, залишилася сестра й дружина.</p>	5 лютого 2017
 Бодах Олег Анатолійович	<p>1983, мешкав у м. Новоград-Волинський Житомирська область. Майор, військовослужбовець 30-ї окремої механізованої бригади. Служив у Червонограді, нещодавно був переведений до 30-ї бригади. Розлучений, залишились батьки.</p>	5 лютого 2017
 Цинкуш В'ячеслав Іванович (Позивний «Цинк»)	<p>30 червня 1993, Запоріжжя. Солдат 46-го батальйону спеціального призначення «Донбас-Україна» 10-ї ОГПБр. На фронт пішов добровольцем ще у 2014 році. З 27 січня 2016 року ніс службу за контрактом. Залишились мати, бабуся та двоє братів.</p>	6 лютого 2017

Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті
 Белявцев Андрій Олексійович	<p>24 серпня 1979, Вознесенка (Мелітопольський район) Запорізька область. Молодший сержант, військовослужбовець 54-ї окремої механізованої бригади. Мобілізований в травні 2015 року, через рік підписав контракт. Ніс службу на передовій «світлодарської дуги». Залишилися мати, дружина та троє дітей.</p>	8 лютого 2017
 Фарісей Анатолій Олександрович (Позивний «Фарік»)	<p>23 березня 1974, Шепіївка Калинівський район Вінницька область. Молодший сержант, стрілець-помічник гранатометника 93-ї окремої механізованої бригади, в/ч пп В2830. Закінчив Вінницьке ВПУ №4, де здобув фах «кабельщик-спайщик». Після строкової армійської служби працював їздовим у колгоспі «Нове життя», доглядав коней та перевозив вантажі. Тривалий час працював у Києві експедитором. Учасник Революції Гідності. Мобілізований 29 серпня 2014 року до 54-го ОРБ. Після демобілізації повернувся до мирного життя. 15 березня 2016 року підписав контракт і знову поїхав на фронт. Неодружений, батьки померли, залишився брат.</p>	15 лютого 2017
 Сазонов Леонід Олександрович (Позивний «Борода»)	<p>28 березня 1990, Запоріжжя. Молодший сержант, зв'язківець 37-го окремого мотопіхотного батальйону «Запоріжжя» 56-ї ОМПБр. Навчався у Запорізькому юридичному інституті Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. Учасник Запорізького Євромайдану. На фронті з 2014 року, воював під Маріуполем, в Широкиному. Останні три місяці батальйон був виведений з лінії зіткнення. Неодружений, залишилася мати, яка втратила єдиного сина.</p>	15 лютого 2017

Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті
 Щербина Юрій Володимирович	<p>16 липня 1974, Сорокине (колишній Краснодон) Луганська область. У дитинстві переїхав із батьками в с. Крижик Білопільський район Сумська область, останні роки мешкав у с. Воронине (Білопільський район). Старший сержант, старший оператор — командир відділення зенітного взводу 2-ї мотопіхотної роти 15-го окремого мотопіхотного батальйону «Суми» 58-ї ОМПБр. Закінчив Сумське професійно-технічне училище №11. Після строкової армійської служби працював автослюсарем, потім перейшов на Куянівський цукровий завод. Мобілізований у квітні 2014 року, через рік звільнився в запас. Працював на будівництвах та на різних роботах. В листопаді 2016 підписав контракт і повернувся на фронт. Залишилися мати, двоє братів, дружина та син.</p>	16 лютого 2017
 Прончук Тарас Вікторович (Позивний «Людоїд»)	<p>6 серпня 1997, 19 років, Хотин (Рівненський район) Рівненська область. Старший матрос, кулеметник 2-ї роти 1-го окремого батальйону морської піхоти 36-ї ОБрМП. 2015 року закінчив Рівненський технічний коледж Національного університету водного господарства та природокористування за фахом електрогазозварювальника. Призваний до війська у листопаді 2015 року, у подальшому підписав контракт. Залишилася мати, троє братів і кохана дівчина.</p>	16 лютого 2017
 Корнійко Олександр Сергійович (Позивний «Чорний»)	<p>20 серпня 1994, Петрівка-Роменська Гадяцький район Полтавська область. Мешкав у м. Гадяч. Солдат, кулеметник 3-го взводу 6-ї роти 2-го парашутно-десантного батальйону 25-ї окремої повітряно-десантної бригади. 2004 року з мамою переїхав до Гадяча, де закінчив Гадяцьку спеціалізовану школу-інтернат. Потім навчався у Гадяцькому аграрному ліцеї, де здобув фах водія. Захоплювався бойовими видами спорту, мріяв про військову кар'єру, готувався до вступу на офіцерські курси до Одеської військової академії. У війську з лютого 2015 року, підписав контракт. Залишились батьки.</p>	16 лютого 2017

Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті
 Сірченко Андрій Володимирович (Позивний «Примус»)	<p>15 червня 1973, Краматорськ Донецька область. Доброволець батальйону ОУН. 3 вересня 2015 року на передовій, під Донецьком. У червні 2016 командував позицією «Дельфін» у Пісках, саме тоді він зі своїми побратимами підірвали з РПГ ворожий склад з боєкомплектом в районі хімзаводу. На рахунку Андрія два підпалених з СПГ опорних пункти противника та трофейний АГС. Андрій був волонтером Всеукраїнського благодійного фонду «Рубіж». Співпрацював з фондом з 2015 року, коли в с. Піски добровольці допомагали розбудовувати телекомунікаційну мережу для системи управління. 3 літа 2016 оформили папери вже офіційно, від фонду. З того часу Андрій перебував на Луганщині в с. Кримському. Залишилися мати-інвалід, дружина та донька.</p>	17 лютого 2017
 Пухно Дмитро Сергійович	<p>29 листопада 1978, Мелітополь Запорізька область. Капітан, військовослужбовець 23-го окремого мотопіхотного батальйону «Хортиця» 56-ї ОМПБр. Виріс в родині військового, батько — підполковник запасу, рідний брат — теж офіцер. Закінчив Львівський військовий ліцей та Одеський інститут сухопутних військ. Був розподілений на посаду командира взводу в один з підрозділів, через три роки звільнений за скороченням штату. У вересні 2016 року уклав контракт із ЗСУ. Без батька залишилась 9-річна дитина.</p>	17 лютого 2017
 Максюков В'ячеслав Леонідович	<p>25 квітня 1981, Ізмаїл Одеська область. Молодший сержант, санінструктор відділення аеромобільно-десантної роти (в/ч не уточнено). Був військовослужбовцем Лощинівської в/ч, останнім часом ніс службу за контрактом у військовій частині, що дислокується в Донецькій області. Звідти був відряджений на навчання у Житомирську область. Залишилися дружина та 10-річний син.</p>	18 лютого 2017

Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті
 Меркулов Андрій (Позивний «Дюз»)	<p>Миколаївка (Петропавлівський район) Дніпропетровська область. Військовослужбовець батальйону охорони (колишній 39-й окремий мотопіхотний батальйон «Дніпро-2») 55-ї окремої артилерійської бригади. Довгий час служив у 39 ОМПБ. Залишились батьки. Батько Андрія також воював на Сході.</p>	18 лютого 2017
 Олефір Олександр (Позивний «Саніч»)	<p>1980, Петрівка (Зіньківський район) Полтавська область. Солдат 16-го окремого мотопіхотного батальйону «Полтава» 58-ї ОМПБр. Був призваний за мобілізацією, восени 2016 підписав контракт. Учасник АТО, воював в районі Авдіївки. Залишились двоє дітей, син та донька.</p>	18 лютого 2017
 Ременець Пилип (Позивний «Філ»)	<p>1990, Велика Багачка Полтавська область. Сержант 16-го окремого мотопіхотного батальйону «Полтава» 58-ї ОМПБр. На контрактній службі з осені 2016 року.</p>	18 лютого 2017
 Гринчишин Максим Ігорович (Позивний «Прометей»)	<p>12 травня 1979, Луцьк Волинська область. Молодший лейтенант, командир зенітно-ракетного взводу 1-го механізованого батальйону 72-ї окремої механізованої бригади. Закінчив Луцький національний технічний університет, факультет будівництва та дизайну. Захоплювався гірським туризмом, був серед засновників турклубу «Ми». На початку 2000-х кілька років прожив за кордоном, працював у Мілані в сфері ІТ. Володів італійською мовою, завдяки чому у 2004 році допоміг чоловіку своєї зведеної сестри футболісту «Шахтаря» Анатолію Тимощуку у комунікації з керівництвом ФК «Мілан»^[87]. Мобілізований 14 серпня 2014 року, воював в районі Волновахи і Старогнатівки, в подальшому підписав контракт, обороняв Авдіївку. Залишилась мати, сестра.</p>	19 лютого 2017

Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті
 Делюкін Юрій Петрович	<p>29 липня 1994, Черкаське (Новомосковський район) Дніпропетровська область. Військовослужбовець 25-ї окремої повітряно-десантної бригади. Закінчив Новомосковське професійно-технічне училище №48. Два роки служив за контрактом, майже рік воював у зоні АТО. Влітку планував вчитись на офіцера. Залишились мати й молодший брат.</p>	19 лютого 2017
 Трителькін Дмитро Олександрович 	<p>7 серпня 1974, Авдіївка Донецька область. Підполковник служби цивільного захисту, начальник 15-го Державного пожежно-рятувального загону (м. Авдіївка) Головного управління Державної служби з надзвичайних ситуацій у Донецькій області. Служив рятувальником з 1995 року. Мав дві вищі освіти: 2001 року закінчив Донбаську державну академію будівництва і архітектури за спеціальністю економіста, 2008 року — Національний університет цивільного захисту України за спеціальністю «Пожежна безпека», кваліфікація інженер з пожежної безпеки. У 2002-2003 роках займав посаду інспектора служби державного пожежного нагляду та інженера служби держпожнадзора, з 2011 по 2015 рік був начальником частини. У 2015 році очолив 15-й пожежно-рятувальний загін. В серпні 2016 року нагороджений Орденом «За мужність» III ст.^[90], 8 лютого 2017 нагороджений Орденом Богдана Хмельницького III ст.^[91]</p>	21 лютого 2017
 офіційно не повідомляється	<p>Військовослужбовець Луганського прикордонного загону Державної прикордонної служби.</p>	22 лютого 2017

Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті
 Гуцаленко Микола Віталійович (Позивний «Кока»)	<p>19 грудня 1991, Первомайськ (Миколаївська область). Мешкав у м. Миколаїв. Молодший лейтенант, командир 2-го десантно-штурмового взводу 3-ї роти 1-го батальйону 79-ї окремої десантно-штурмової бригади. З 4-го класу школи займався у Первомайському відділенні спеціалізованої ДЮОШ олімпійського резерву з веслування на байдарках і каное. 5 років навчався в Первомайську, потім продовжив навчання у Миколаєві. Майстер спорту, неодноразовий чемпіон України. Закінчив Національний університет кораблебудування імені адмірала Макарова. 2013 року вступив на військову службу за контрактом. Свої перші бої пройшов у липні 2014 року (Красний Лиман, Слов'янськ). Учасник героїчної оборони Донецького аеропорту, в листопаді 2014 підняв прапор України на даху старого терміналу ДАП (відео). У 2015 році отримав звання молодшого сержанта, призначений головним сержантом взводу, після чого направлений до Одеси на тримісячні офіцерські курси за прискореною програмою. У 2016 три місяці навчався на аеронавідника під Харковом. Залишилися батьки, дружина та 9-місячний син.</p> <p>Розповіді Миколи про оборону ДАП, разом зі спогадами інших «кіборгів», увійшли до книги <i>«АД 242. Історія мужності, братерства та самопожертви»</i>.</p>	23 лютого 2017

Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті
 Добролета Михайло Костянтинович (Позивний «Добрий»)	<p>19 вересня 1992, Павлоград Дніпропетровська область. Молодший сержант, військовослужбовець 1-ї роти охорони батальйону охорони (колишній 39-й окремий мотопіхотний батальйон «Дніпро-2») 55-ї окремої артилерійської бригади. В 6 класі врятував свою однокласницю, яка провалилася під кригу. Любив подорожувати, займався спортом. Закінчив Дніпропетровський національний університет залізничного транспорту ім. академіка В. Лазаряна, отримав диплом бакалавра. Після року строкової армійської служби працював на різних роботах, у червні 2013 влаштувався на шахту «Самарська» «ДТЕК Павлоградвугілля». 23 червня 2016 року підписав контракт із ЗСУ. Неодружений, залишились мати, вітччм і молодший брат.</p>	23 лютого 2017
 Пономаренко Юрій	<p>1983, Миколаїв. Сержант, розвідник-радіотелефоніст 79-ї окремої десантно-штурмової бригади. Військовослужбовець за контрактом. Учасник АТО.</p>	24 лютого 2017
 Носан Юрій Миколайович	<p>1974, Новоград-Волинський район Житомирська область. Військовослужбовець 59-ї окремої мотопіхотної бригади.</p>	24 лютого 2017
 Пономаренко Дмитро Олександрович	<p>22 травня 1981, Чернігів. Молодший сержант, водій електрик 72-ї окремої механізованої бригади. Призваний на військову службу за контрактом 2015 року, служив у 550 окремій радіолокаційній роті. Відряджений до 72 ОМБр в зону АТО.</p>	25 лютого 2017

Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті
 Напрягло Роман Дмитрович (Позивний «Ріо»)	<p>14 лютого 1997, 20 років, Слов'янськ Донецька область. Матрос, радіотелеграфіст, гранатометник 1-го відділення 1-го взводу десантно-штурмової роти 1-го батальйону 36-ї окремої бригади морської піхоти. По закінченні школи, у 2012 році, вступив до Слов'янського коледжу Національного авіаційного університету, навчався за спеціальністю «Конструювання, виготовлення та технічне обслуговування виробів електронної техніки». Брав активну участь у житті громади рідного міста. Під час окупації Слов'янська 17-річний хлопець малював синьо-жовті прапори на стінах, 2014 року приєднався до націоналістичного руху, з 2015 долучився до ВГО «Сокіл» і почав розбудову слов'янського осередку. Добровольцем їздив на фронт у складі «Карпатської Січі», воював в районі Донецького аеропорту, підтримував військо і як волонтер. В липні 2016 року вступив на контрактну службу у морську піхоту. Залишились батьки і молодша сестра.</p>	26 лютого 2017
 Абрамітов Артур Юрійович	<p>15 липня 1992, Суми. Солдат, гранатометник 15-го окремого мотопіхотного батальйону «Суми» 58-ї ОМПБр. Захоплювався спортом, грав у футбол. 2014 року закінчив Сумський державний педагогічний університет імені А. С. Макаренка за фахом викладача фізкультури та тренера. 30 березня 2016 року вступив на військову службу за контрактом. Залишились батьки, Артур був єдиним сином.</p>	26 лютого 2017
 Мокренко Сергій Вікторович (Позивний «Крук»)	<p>24 березня 1993, Шацьк Волинська область. Військовослужбовець 1-го механізованого батальйону 54-ї окремої механізованої бригади. З 2016 року вступив на контрактну службу. Воював у підрозділі «вовків ПС» 54 ОМБр. 19 грудня дістав поранення, лікувався в госпіталі, в січні приїжджав додому, після чого знову вирушив на передову. Неодружений, залишилася мати.</p>	28 лютого 2017

Прізвище, ім'я, по-батькові	Про особу	Дата смерті
 офіційно не повідомляється	Військовослужбовець 1-го механізованого батальйону 54-ї окремої механізованої бригади.	28 лютого 2017